

אל העצים, סל גדול בידי ובו פרוסת לחם, מטפסת על העצים וקוטפת תאנים בשלות, עסיסיות וקרות כקרח. את היפות שבהן בלעתי בעודן בכפי, אלא שחזקה עלי מצוותה של אמא לא לאכול תאנים "על בטן ריקה" ופרוסת הלחם שבסלי, הצילה אותי ממה שעלול היה, חלילה, לקרות אילו היו התאנים נבלעות בלי הלחם. סל מלא תאנים הייתי מביאה יומיום הביתה ; וכשלא הצלחנו "להתגבר" עליהן בעודן טריות — ייבשנו את הנותרות והיו לנו תאנים מיו־בשות תוצרת בית.

